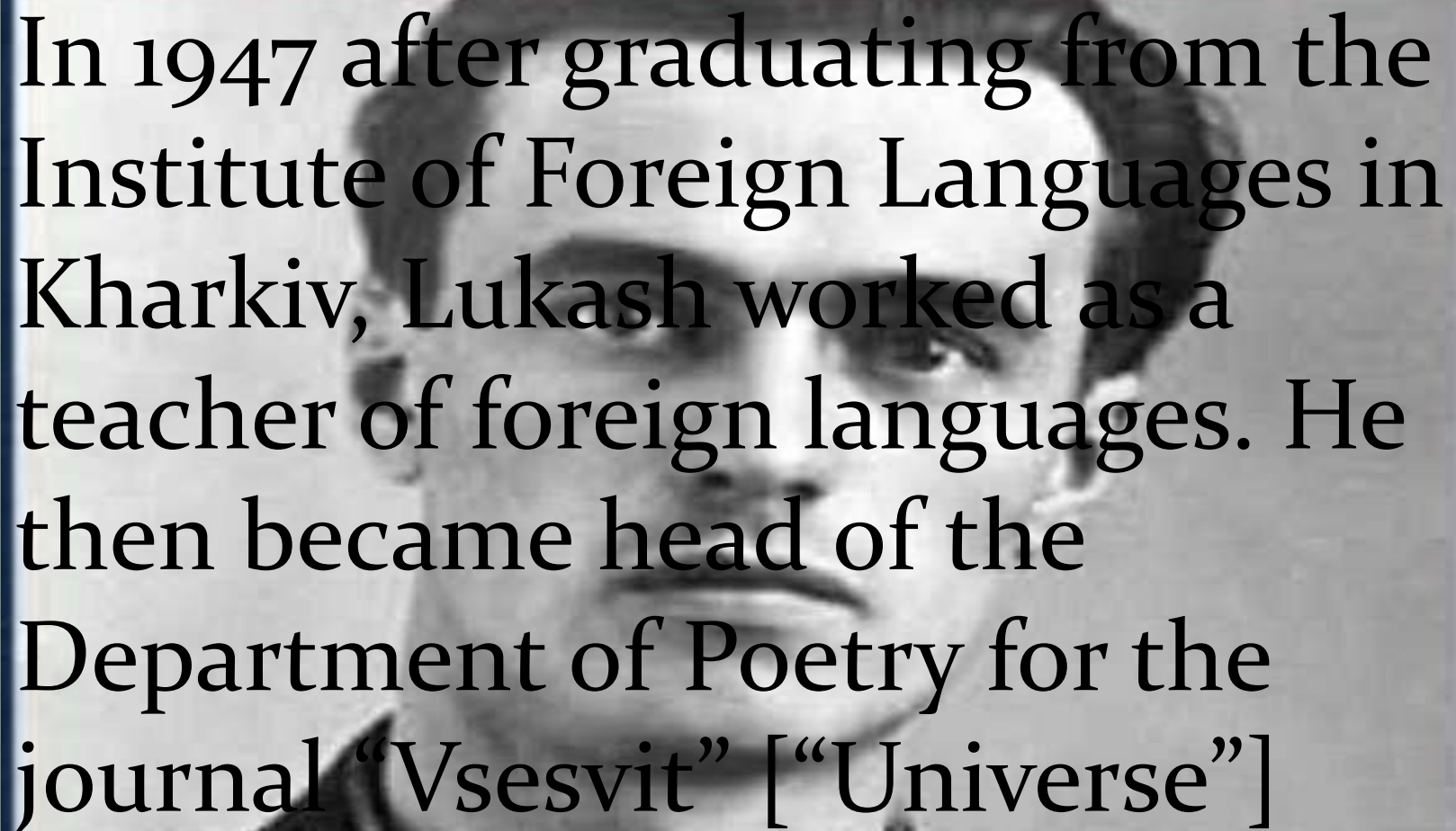

Mykola Lukash

Translator

19 December 1919 in [Krolevets](#) – 29
August 1988 in [Kiev](#)

In 1947 after graduating from the Institute of Foreign Languages in Kharkiv, Lukash worked as a teacher of foreign languages. He then became head of the Department of Poetry for the journal “Vsesvit” [“Universe”]

Нам радіє сонце, а смутком
Веселим не будеш з указки,
Та там, де веселості в армії
Доволі й веселої маски.

У всякій знегоді героєм тримайся,
Зав'яжи усі нев'язки!
Для вас я, маған, — і для вас, і для нас —
На скині веселої маски.

Вперед і вперед несе нас прогрес,
А ми випадаети з коняски,
А хто не удився і встав з-під колес,
Шукає веселої маски.

У вирії мудців відлітають літа
І вармуть хіба що до казки...
Вертай — не вертай, в них дорога не та,
Ще видно з веселої маски.

Як туга із грішми — випраць не спіши,
Ке вє т тоді тиво й кобдаски!
Копійку на хліб, а копійку лише —
Лише для веселої маски.

Дівгата не любляв — ну що, т, не біда,
Обійдеться узган без паски!
Ті маски любаски — то вє ерунда,
Ке варта веселої маски.

Щоб я там шурився, щоб я там хандрив,
Щоб плакався нісиз поразки,
Щоб хтоб там подав якимсь там надрив?
Ке скину веселої маски!

Як серце дєв трішки і тріско з намі,
Купив на базарі замазки,
Сєх-так зашмаклюю, сєх-так закіплю —
Ке скину веселої маски.

He was most prolific during the relatively favourable twenty-year period between 1953 and 1973, when he translated Goethe's "Faust", Flaubert's "Madame Bovary", the poetry of Schiller, Boccaccio's "Decameron" and many other works. He was a member of the Union of Writers of Ukraine from 1956 and played an active role in Ukrainian literary life.

Last years

- For many years he was effectively under house arrest. He was persecuted in all possible ways and his works stopped being published, depriving him of means of existence. For a long time there was a police officer permanently stationed at the entry to his block who didn't allow anyone to visit him.
- Lukash was reinstated in the UWU on the wave of perestroika in 1987, when he was almost a dying man. In 1988 he became Laureate of the Maxim Rylsky Republic Award. Within a few months, on 29 August 1988, Mykola Lukash died.

He did not live to see the publication of a large volume of his translations which came out under the title “From Bocaccio to Apollinaire” in 1990 and became a kind of monument to Lukash. *The compiler of the volume, M. Moskalenko states that “in Mykola Lukash Ukraine was sent a Mozartian genius in the truest and most exact meaning of this word. “People like Lukash are probably born once in several centuries” is how the prominent Ukrainian translator H. Kochur described him.*